

РЕШЕНИЕ

№ 3876

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **2746** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.

Делото е образувано по жалба, допълнително уточнена, от Х. Х. А. срещу Заповед №РКР19-РД48-12/09.12.2019г. на кмета на Район „К.“-СО, с която на основание чл.65 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/ и чл.34 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е наредено да се иземе общинско жилище, находящо се в [населено място], ж.к.“Б.-1, [жилищен адрес] от жалбоподателката и членовете на семейството ѝ; и срещу писмо рег.№РКР19-ГР94-2681-/1/ от 14.02.2020г., с което жалбоподателката е уведомена, че заповед №РКР19-РД48-12/09.12.2019г. за принудително изземване на общинското жилище, ще бъде изпълнена на 16.03.2020г. С жалбата е поискана отмяна на оспорените актове, тъй като в домакинството на жалбоподателката се отглеждат четири малки деца, едно от които с асма, и няма къде да отиде.

В съд.з. жалбоподателката Х. Х. А., лично, поддържа жалбата.

Ответникът кметът на Район „К.“-СО, в представено по делото писмено становище и чрез юриск.Р. в съд.з., оспорва жалбата като недопустима, алтернативно - неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди изложеното в жалбата, доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед №РКР19-РД09-83/13.05.2019г. е прекратено наемното правоотношение,

възникнало от Заповед №ЖН 04-049/31.05.2005г. на кмета на район „К.“ за настаняване на Х. А. Х. и членовете на семейството/домакинството ѝ в общинско жилище, находящо се в [населено място], ж.к.Б.-I, [жилищен адрес]. Видно от пощенската обратна разписка, заповедта е съобщена лично на жалбоподателката на 16.05.2019г., т.е. към момента на издаването на заповедта за изземване, заповедта за прекратяване на наемното правоотношение е влязла в сила, още повече, че съгласно чл.15, ал.5 ЗОС последната подлежи и на предварително изпълнение.

От писмо с изх. № РКР19-ГР94-2574/20.11.2019 г., връчено на 27.11.2019 г., се установява, че жалбоподателката е била уведомена за започналото производство за принудително изземване на имота.

На 06.12.2019г. е съставен КА от служители на районната администрация, че оспорващата не е освободила жилището, както и не е изплатила дължими към наемодателя суми, за което е била поканена.

Безспорно е по делото, че процесният изземван имот представлява жилище – частна общинска собственост.

Въз основа на горното, ответникът-кмета на Район „К.“ е издал Заповед №РКР19-РД48-12/09.12.2019г. за изземване на общинското жилище, ползвано от жалбоподателя без правно основание.

При горните фактически установявания съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на заповедта за изземване, за която е налице и пряк и непосредствен интерес от обжалването ѝ. Жалбата срещу заповедта е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, като във връзка с възражението на ответника по делото, че заповедта е влязла в сила, като е съобщена по реда на чл.18а, ал.9 и ал.10 АПК – чрез залепване на 10.02.2020г. на уведомление на вратата и на таблото за съобщения в сградата на район „К.“, за което е съставен протокол от 10.12.2019г. /л.24 от делото/, съдът констатира, че от съставения протокол не може да се направи извод, че е залепена именно оспорената заповед за изземване на имота, тъй като в него е посочено, че се залепва заповед за прекратяване на наемни правоотношения; каквато по отношение на жалбоподателката е издадена с №РКР19-РД09-83/13.05.2019г. Предвид гоизложеното, съдът приема, че жалбата срещу заповедта за изземване е процесуално допустима. По съществуващото ѝ съдът съобрази следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган с оглед разпоредбата на чл. 65, ал. 2 от ЗДС и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО – кмета район „К.“-СО, където се намира имота. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община изземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по предназначение, или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират имотите.

Спазена е установената от закона с чл.59 от АПК писмена форма. Изложени са мотиви.

При издаването на процесния акт съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяна на решението само на това основание. Спазена е предвидената в чл.34, ал.2 от Наредбата процедура – в констативен акт 06.12.2019 г. са посочени изискваните от наредбата данни за: собствеността, физическото или юридическото лице, което владее или държи жилището, основанията за това, заповедта за прекратяване на наемното

правоотношение и пр. От писмо с № РКР19-ГР94-2574/20.11.2019 г. се установява, че жалбоподателката е била уведомена за започналото производство.

Съгласно чл. 65, ал. 1 ЗОС общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. За да се приеме, че една заповед за изземване на недвижим имот, издадена на основание чл. 65, ал. 1 от ЗОС, е законосъобразна следва да са налице кумулативно три предпоставки: 1/ имотът, предмет на заповедта да е общинска собственост; 2/ същият имот да се владее или държи от адресата на заповедта и 3/ това владение или държане на имота да е: а) без основание, б) не се използва по предназначение или в) необходимостта от него е отпаднала. Съдът намира, че въз основа на събраните по делото доказателства може да се направи извод, че в конкретния случай са налице и трите, кумулативно предвидени по закон предпоставки за издаване на акта, като в случая е налице хипотезата, при която общинския имот се държи без основание. Процесното жилище е общинска собственост. Към датата на издаване на заповедта общинското жилище се е държало от жалбоподателя, държи се и сега, което не се оспорва. Относно въпроса, дали оспорващата държи жилището без правно основание, следва да се съобрази, че посочените констатации не се оспорват от лицето с жалбата му вкл. последното не визиращо конкретно основание за обитаване на жилището, след прекратяването на наемното правоотношение със Заповед №РКР19-РД09-83/13.05.2019г. Евентуално платени суми, за каквито по делото няма доказателства, за дължим наем са относими в производство по оспорване на заповедта за прекратяване на наемното правоотношение, но не и в настоящото. Държането на имота от жалбоподателката и членовете на домакинството ѝ би могло да бъде правомерно осъществено при облигационно отношение, възникващо от договор за наем при условията и по реда, предвидени в чл. 14, ал. 7 във връзка с ал. 2 от ЗОБС. Към релевантния момент на издаване на заповедта за изземване (чл. 142, ал. 1 от АПК) страните не са субекти на правоотношение с предмет отдаването на общинския имот – жилище, под наем, което изключва и правото да се държи имота от адресата на административния акт. Липсата на правно основание за държане на общинското жилище изпълнява условията по чл. 65, ал. 1 от ЗОС, обуславящо правомощието да се из земе имота.

Във връзка с преценката за съответствие на заповедта с материалния закон и в частност с твърденията на жалбоподателката, че изземваното жилище е единствено на домакинството, в което има и четири малки деца, едно от които с астма, което следва да се квалифицира като твърдения за допуснати нарушения по чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС/ Конвенцията), съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбите на чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС/ Конвенцията), ограничението на правото на жилище е допустимо само в предвидени в закона случаи, когато това е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Според Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) административните органи и съдилища следва задължително да изследват пропорционалността на мерките, когато с тях се засягат основни човешки права. Това е развито в решението по делото "Й. и други срещу България" на ЕСПЧ, в което се констатира нарушение на

чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

Отнемането на дома на едно лице според съда, неизбежно засяга сериозно личния му живот, а също така рефлектира и на семейния му живот. Правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата не е абсолютно и може да бъде ограничавано от държавните власти, но само при наличието на предпоставките, посочени в ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията. За да е законосъобразна, намесата трябва да е предвидена в закона, да е обусловена от някоя от целите, посочени в ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията и да е пропорционална. В случая намесата на административният орган в упражняването на това право е допустима, като е налице случай, предвидени в закона /ЗОС/ и е необходима в едно демократично общество за защита на правата на другите; в случая - за защита на правата на наемодателя, който има право да управлява собствеността си, съответно да получи владението на имота си, ако същият е държан от други лица без основание. Относно пропорционалността на мярката за прекратяване на наемното правоотношение, съдът намира, че следва да бъдат отчетени интересите на чакащите за настаняване в общинско жилище лица, в същото на жалбоподателката социално положение, които могат да бъдат настанени в процесния имот след освобождаването му. Ако живеещите в процесното жилище към евентуалното принудително изпълнение на оспорената заповед по чл.65 ЗОС за изземване на имота не са взели мерки да осигурят жилище за себе си и децата, живеещи с тях, може и следва да се предприемат мерки за защита на децата и социално уязвимите членове на домакинството, включително като се настанят напр. в резервно жилище по чл.45 ЗОС. Предвид горното, съдът приема, че мярката по чл.65 ЗОС е пропорционална.

Предвид изложеното съдът приема, че заповедта е законосъобразна, а жалбата срещу нея, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По отношение на жалбата срещу писмо рег.№РКР19-ГР94-2681-/1/ от 14.02.2020г., с което жалбоподателката е уведомена, че заповед №РКР19-РД48-12/09.12.2019г. за принудително изземване на общинското жилище, ще бъде изпълнена на 16.03.2020г., съдът приема, че същото не поражда самостоятелно права или задължения и не засяга правни интереси, а с него само се уведомява жалбоподателката за намерението на районната администрация да предприеме действия по изпълнението на заповедта, поради което писмото не представлява подлежащ на оспорване административен акт. Предвид това, жалбата срещу него следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото – прекратено в тази част.

На основание чл.143, ал.4 АПК във вр. с чл.78, ал.8 ГПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на юридическото лице, в чиято структура е Район „К.“ – Столична община ще следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. А., с ЕГН-[ЕГН], срещу Заповед №РКР19-РД48-12/09.12.2019г. на кмета на Район „К.“-Столична община.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Х. Х. А., с ЕГН-[ЕГН], срещу писмо рег.№РКР19-ГР94-2681-/1/ от 14.02.2020г. на кмета на Район „К.“-Столична община, и ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д.№2746/2020г. по описа на АССГ в тази му

част.

ОСЪЖДА Х. Х. А., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Столична община съдебни разноси в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: